

Egyszuszra mondta el az egészet, de egyszerre horkantak fel valamennyien: Ugy van!... És Terhes Regina másnap már nem tartozott a Szegedi Kenderfonógyárhoz.

Hosszú évtizedek keserves küzdelmei tanították meg ennek az üzemnek a dolgozóit arra, hogy harc nélkül nincs győzelem. A multhan az ösztönük súgta ezt, a körülményeik kényszerítették őket harcra, most a Párt tanítja őket erre. Sokrétű, változatos ez a harc. Nemcsak az ellen az ellenség ellen folyik, melyet látni lehet, meg lehet fogni; hanem folyik a láthatatlan ellenség ellen is, amely a gondolatokba fészkel be magát. Amelyik munka után azt súgja, hogy „szeminárium helyett inkább menj haza”, amelyik azzal zsongja tele a fejet, hogy „eddig is kenyeret ettél szakmádból, ezután is megleszel anélkül, hogy szakmai oktatásra, sztahanovista iskolára járnál.”

Ebben a láthatatlan ellenség elleni nehéz harcban is segít a légyjobbak példamutatása. Az olyanoké mint Zsiga Éva, Nacsa Mihályné, Goldea Lászlóné, akik már nem az 1952-es, hanem az 1953-as tervükön dolgoznak, akik a legméltóbb ajándékot, az élenjáró munkát nyújtják Rákosi elvtársnak születése napján.

Éles fogakkal mart nemcsak a Bakai-gyár dolgozóiba, hanem valamennyiünkbe a múlt, melynek egy-egy darabját nehezebb kigyomlálni a lélekből. Mint púszta kézzel megrohamozni a szuronyt szegező katonákat. Hosszú lesz még ez a harc a Szegedi Kenderfonógyárban is, de talán soha nem volt még eddig olyan eredményes szakasza, mint 1952. január 1-től 1952. március 9-ig. Rövid idő, nem is egészen három hónap. Mégis benné feszül a jelen, de beletorkolódott a múlt, és a tanítómester iránti hűséges szeretettel dobban benne a jövő szíve is.

SZIROVICZA JÁNOS

FÜLÖP VILMOS

Kudarc

Karomon lányom
— parányi csöppség —
kettészakítja
a szoba csöndjét:
felsír és gügyög,
— gondolom éhes —
nem jött még haza
Anyá, az édes.

Csítítom s lassan
lépkedek vele,
tükröt mutatok,
hogy nézzen bele,
veszem a csörgőt,
kezébe adom, —
gondolom, hogy így
elhallgattatom.

Hiába minden,
nincsen sikerem,
nem használ jó szó,
baljós intelem,

nem tetszik semmi,
akármit teszek,
nem néznek rám a
tisztá, szép szemek.

Kislányom, drágám.
— könnyörgök végre —
ne sírj, hisz Anya
hazajön délre!
Félóra már csak,
annyi az egész,
hidd el, hogy annyit
várni nem nehéz!...

De csak tovább sír
a drága csöppség,
s bár pici arcán
nem látom könnyét,
megsajnálom és
aggódom érte.
De már nincs erőm
újabb beszédre.

Azt hitteni eddig,
hogy erős vagyok
hallgatnak rám a
kicsik s a nagyok,
hallgatnak rám és
megértik szómat.
Most látom: mindez
képzelet volt csak!

Képzelet volt, mert
íme a példa:
ékezzólasom
nem vezet célra!
Dacol velem egy
pici csecsemő,
s e harcban fáradt
én vagyok -- nem ő!

BARICZ OTTÓ

Ismered ?

Lefestem: Jobb képet róla hogyha kapnál,
Azt hinnéd, aljas rágalom.
Az apja tiszt volt, kulák vagy hajcsár,
Ő így mondja: Munkáscsaládból származom.
De ha szegény fejedem rosszul áll egy hajszál,
Gondoskodik: ne vidd el szárazon.
Nem rossz ő, ne hidd. Van egy-két jó szava.
S szájából csöpög a kéjes szájalom.

Materialista. Hosszú sorokat citál.
Ki mit mondott, miért s mikor?
Kívülről tud mindent, — nem licitál,
S hogy fejlettebb nálad: tiszta sor!
Néha egészen jó munkást imitál,
A klérust is szidja szüntelen:
A papok így, az egyház úgy,
S gyónni megy, ha nem látja senkisémet.

A morálnak felkent bajnoka,
Kegyess tanácsra mindég készen áll,
Azt hinnéd, félre sem lépett soha.
Hisz erkölcsi fegyvertára szinte arzenál.
De a földön nem volt még olyan kofa,
Ki, mint ő: úgy tudja mosni szennyesét.
Maga az élő ártatlanság,
S van, aki érte tűzbe teszi a kezét!

Nyelve golyóscsapágyon forog, csiszolt.
Mindenki tudja, színigaz,
Ami mond, szilárd, nem koholt.
Nincs, aki azt mondaná: Nem igaz! —
Beszéljünk csak arról is, ami volt:
Vád lepereg róla, mint falról a borsó;
Hisz jelleme egyenes, sziklaszilárd;

De nem járhat örökké kútra a korsó!